

kjende, at Gjennemførelsen deraf vilde være i Virkeligheden en fuld fyldestgjørende Reform. Jeg siger: en fuld fyldestgjørende Reform; thi det er en Selvpølge, at der altid vil være dette eller hint, som denne eller hin kunde ønske yderligere forandret eller en yderligere Nedgang i; men jeg tror, man maa sige, naar man betragter Lovforslaget i dets Helhed og fra et almindeligt Standpunkt, at vi derved vilde naae en overmaade fyldestgjørende Reform. Nu siger rigtignok Flertallet, at Forsuddalget ikke tog fornødent Hensyn til den store Befolkning, men væsentlig kun saae paa Industriens og Handelsens Interesser, og at der derfor ikke i dette Forslag er den fornødne Balance mellem disse to Hensyn, hvorfor Flertallet er nødsaget til at gjøre yderligere Tilføjelser, at foreslaa yderligere Nedgang for derigjennem at opnaa en passende Forbindelse mellem de Begunstigelses-, som indrømmes Industrien og Handelen, og dem, der indrømmes den store Befolkning. Jeg skal for det Første i al Almindelighed bemærke, at jeg slet ikke kan gaa ind paa denne Opfattelse. For mig staar det afgjort saaledes, at Alt, hvad der bidrager til at fremme Handelen og Industrien, og saa har Interesse for den store Befolkning. Naar der ved en Toldlov, ved Opgivelsen af Tolden paa Raas- og Hjelpestoffer, kan komme et virkeligt Opving i vor Handel og Industri, saa at der skabes Arbejde for en Del Arbejdere, saa er det min Overbevisning, at der deraf vil opstaa en forøget Efterpørgsel efter Arbejde, og at den Indflydelse, dette øver paa Arbejdslønnen, har en langt betydeligere, langt videregaaende Indflydelse end de Rettelser, som man kan naae selv ved vidtgaende Nedskættelser af Artikler, som forbruges af den store Befolkning. Selv en meget lille Forhøjelse i Arbejdslønnen vil nemlig veie op imod selv meget betydelige Nedskættelser paa Toldloven. Jeg maa derfor bestemt fastholde, at det, som siges at være i Handelsens og Industriens Interesse, jo i Virkeligheden er i hele Befolkningens Interesse; men dernæst vil jeg sige, at selv om man vil fastholde den Distinktion og søge at veie disse to Interesser op imod hinanden, saa forekommer det mig dog, at der i saa Henseende er iagttaget et ganske passende Forhold i Forsuddalgets Forslag. Det maa jo nemlig erindres, at enkelte af de Nedskættelser og Fritagelser, som man særlig regner Handelen og Industrien til Gode, netop falder paa umiddelbare Forbrugsartikler, som f. Ex. Salt. Salt blev opført blandt de Artikler, som man ønskede frigivne af Hensyn til deres Anvendelse i Industri og Landbrug, men Salt er

jo dog først og fremmest en almindelig Forbrugsartikel, og Salttoldens Opgivelse vilde jo dog i første Linie komme den store Befolkning til Gode. Og naar det dernæst i samme Forbindelse nævnes, at Tolden bør opgives paa Stenful, saa formener jeg ogsaa, at Stenful er en almindelig Forbrugsartikel, der ikke spiller en saa ganske lille Rolle for den store Befolkning. Jeg tror saaledes ikke, at man kan føre disse Toldblettelser udelukkende op paa Handelsens og Industriens Regning, men at de ogsaa i en væsentlig Grad maa komme paa den store Befolknings Konto. — Med Hensyn til de umiddelbare Forbrugsgjenstande foreslaas der en Nedgang af henved 2 Millioner eller rettere mellem 18 og 1900,000, nemlig for Kaffe, Citorie, Ris, Ost og tørret og saltet Fisk; hertil maa efter min Formening lægges Salt med c. $\frac{1}{3}$ Million, yderligere en væsentlig Del af Kultolden, for ikke at tale om Apothekervarer og Lignende, som ogsaa kommer den store Befolkning til Gode, saa at jeg ikke ser rettere, end at Nedskættelserne vilde fordele sig temmelig ligelig imellem de to Konti, som man betegner som „Handel og Industri“ og „den store Befolkning“, og inarest vil Overvægten ligge paa den sidste Konto. Jeg tror derfor, at denne Paastand om, at man kun ved at gaa til Nedskættelser paa 6—7 Millioner vilde kunne naae en fyldestgjørende Reform, ikke holder Stik, og at det maa siges, at vi selv med en betydelig mindre Nedgang paa Toldloven kunde naae til en meget nødvendig, en meget paatrængende og en meget tidsvarende Reform. Jeg formener ogsaa, at Flertallet, som jo har delt sit Forslag om Nedgang i to Dele — saa at der strax skulde indtræde en Nedgang paa $3\frac{1}{2}$ Million foruden en Nedgang, der skyldes Bedtagelsen af den spanske Handelstraktat, og dernæst i successive Rater $2\frac{1}{4}$ Million — dog selv naturlig vil paastaa, at allerede den første umiddelbare Nedskættelse af de $3\frac{1}{2}$ Million vil være et væsentligt Fremskridt fra det Bestaaende, og at der allerede i Obergangstiden, da de resterende $2\frac{1}{4}$ Million vedblev at hvile paa Befolkningen, vil være opnaaet en væsentlig bedre Stilling baade for Handelen og Industrien og for den store Befolkning, end Stillingen under den nugældende Toldlov. Jeg tror, at det altsaa fra ethvert Synspunkt maa erkjendes, at man ikke behøver at gaa op til 6—7 Mill. for at komme til en virkelig god og nyttig Reform paa dette Omraade. Men selv om vi ogsaa reducirer disse 6—7 Mill. og blive staaende ved 3—4 Mill., bliver jo Spørgsmaalet: Kan Statskassen taale denne Nedgang uden Dækning, uden